

Sygn. akt XXVC 709/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie w XXV Wydziale Cywilnym

w składzie: SSR del. Adam Mitkiewicz

protokolant: Martyna Sajdak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 sierpnia 2016 roku w Warszawie

sprawy z powództwa T. H.

przeciwko (...) Bank S. A. w W.

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda T. H. na rzecz pozwanego (...) Bank S. A. w W. kwotę (...) (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem kosztów procesu

Sygn. akt XXVC 709/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 kwietnia 2015 roku (data stempla pocztowego k. 50), który wpłynął do Sądu Okręgowego w Warszawie w dniu 23 kwietnia 2015 roku (data prezentaty k. 4), powód T. H. wystąpił przeciwko pozwanemu (...) Bank S.A. z siedzibą w W. na podstawie art. 189 k.p.c. o ustalenie, że umowa kredytu hipotecznego o numerze (...) z dnia 20 marca 2008 roku łącząca strony jest nieważna. Ponadto z ostrożności procesowej, na wypadek uznania przez Sąd, że umowa kredytu hipotecznego nie jest nieważna, powód wniósł o ustalenie, iż pomiędzy powodem oraz pozwanym istnieje stosunek kredytowy nieindeksowany do waluty obcej, to jest franka szwajcarskiego (CHF), wynikający z umowy kredytu hipotecznego o numerze (...) z dnia 20 marca 2008 roku, co wynika z bezskuteczności umownej klauzuli indeksacyjnej, a w konsekwencji czego powód jest zobowiązany do zwrotu kredytu w wysokości nominalnej 230 000, 00 złotych na zasadach określonych w umowie kredytowej o numerze (...) z dnia 20 marca 2008 roku, a odsetki od kredytu powinny być liczone od nominalnej kwoty kredytu, to jest od kwoty 230 000, 00 złotych, w wysokości określonej w § 5 umowy kredytowej.

We wniesionym pozwie powód wniósł także o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kosztów procesu.

Uzasadniając złożony pozew powód podniósł, iż łącząca go z pozwanym umowa kredytu hipotecznego o numerze (...) z dnia 20 marca 2008 roku ze względu na zawartą w niej klauzulę indeksacyjną jest sprzeczna z ustawą, a w konsekwencji nieważna z mocy art. 58 § 1 k.c. W tym zakresie powód wskazał, iż zastosowany w umowie kredytu mechanizm indeksacyjny przewidywał, iż udzielny mu kredyt w złotych z chwilą jego wypłaty zostanie przeliczony na franki szwajcarskie w oparciu o kurs kupna dewiz obowiązujący u strony pozwanej w tym dniu, a następnie tak wyliczona kwota kredytu we frankach szwajcarskich stanowić będzie podstawę do obliczenia wysokości rat kredytowych, które uiszczać będzie powód na rzecz kredytodawcy. W ocenie powoda zastosowanie w umowie kredytu takiego mechanizmu indeksacji kwoty kredytu do waluty obcej nie jest do pogodzenia z wzorem normatywnym umowy kredytu, określonym przepisem art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe, przewidującym, iż w ramach umowy kredytu kredytobiorca zobowiązuje się na rzecz banku do następującego zamkniętego katalogu

świadczeń – zwrotu wykorzystanego kredytu, zapłaty odsetek od wykorzystanego kredytu i zapłaty przewidzianych w umowie prowizji. Zastosowana klauzula indeksacyjna zobowiązuje natomiast powoda jako kredytobiorcę do spłaty nie – kredytu, ale wartości kredytu wyrażonej za pomocą oznaczonego w umowie miernika (waluty obcej). Zdaniem powoda jej zastosowanie narusza istotę umowy kredytu, w szczególności poprzez pozbawienie kredytobiorcy pewności co do kwoty, jaką zobowiązany musi zwrócić w przyszłości. W przypadku klasycznego oprocentowania nie ma takiego problemu, albowiem z reguły odzwierciedla ono koszt pieniądza w czasie i jest adekwatne do wzrostu zarobków. Natomiast klauzula oparta na kursie walut obcych stanowi de facto zakład co do kursu waluty, a to jest już zupełnie inny rodzaj umowy, nieobjęty dyspozycją przepisu art. 69 ust. 1 Prawa bankowego, który formułuje jako umowę nazwaną umowę kredytu, w ramach której zyskiem banku mają być jedynie określone w umowie odsetki od wykorzystanego kredytu oraz przewidziane w umowie prowizje, a nie dodatkowe zyski w postaci ukrytych opłat przeliczeniowych, wynikających z różnic w kursie sprzedaży i kupna dewiz. W konsekwencji zdaniem powoda zastosowanie klauzuli indeksacyjnej spowodowało naruszenie zasady swobody umów, wyrażonej w art. 353⁽¹⁾k.c., w myśl której kształtowana przez strony umowy jej treść lub cel nie może sprzeciwiać się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. W konsekwencji zdaniem powoda zastrzeżenie sobie przez pozwanego dodatkowych ukrytych opłat bankowych w postaci tzw. spreadu w sposób rażąco wykracza poza zastrzeżoną swobodę umów ze względu na sprzeczność takiego postanowienia z przepisami art. 69 Prawa Bankowego, ze względu na jego sprzeczność z zasadami współżycia społecznego, to jest zasadami uczciwości i rzetelności uczestników obrotu prawnego, a także ze względu na jego sprzeczność z właściwością (naturą) zobowiązania kredytowego, ponieważ zgodnie z art. 5 ust. 5 Prawa bankowego udzielanie kredytów jest czynnością bankową zastrzeżoną wyłącznie dla banków. W efekcie zdaniem powoda istnieją podstawy do ustalenia nieważności całej umowy kredytu hipotecznego o numerze (...) z dnia 20 marca 2008 roku, a w przypadku nie przychylenia się Sądu do takiego wniosku do ustalenia nieważności przynajmniej jej części (art. 58 § 3 k.c.), to jest w zakresie postanowienia przewidującego indeksowanie kwoty kredytu do kursu franka szwajcarskiego, co sprawia, iż strony wiąże stosunek kredytu, w którym kwota kredytu wyrażona jest w polskich złotych (tj. 230 000, 00 złotych) z wyłączeniem indeksacji przy zastrzeżeniu odsetek i prowizji przewidzianych w umowie kredytu (§ 5 umowy kredytowej).

Jako dodatkowy argument dla zasadności powództwa powód wskazał, iż zgodnie z treścią art. 358¹ § 2 k.c. klauzula waloryzacyjna dopuszczalna jest tylko w przypadku zastosowania innego niż pieniądz miernika wartości.

Zgłoszone z daleko posuniętej ostrożności procesowej ewentualne żądanie ustalenia przez Sąd, iż pomiędzy powodem oraz pozwanym istnieje stosunek kredytowy nieindeksowany do waluty obcej, to jest franka szwajcarskiego ((...)), wynikający z umowy kredytu hipotecznego o numerze (...) z dnia 20 marca 2008 roku, powód uzasadnił tym, iż zastosowane przez stronę pozwaną postanowienie § 3 ust. 8 umowy kredytowej stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385⁽¹⁾k.c. niewiążące powoda jako konsumenta, któremu jednostronnie narzucono na mocy autonomicznej decyzji banku ostateczną wysokość zadłużenia. Zdaniem powoda na skutek jego niezwiązania treścią tego postanowienia wartość nominalna kredytu w wysokości 230 000, 00 złotych nie podlega indeksacji do franka szwajcarskiego (pozew z załącznikami k. 4 - 49).

Pismem z dnia 22 sierpnia 2016 roku, złożonym na rozprawie w dniu 23 sierpnia 2016 roku, ustanowiony pełnomocnik procesowy powoda, składając do akt sprawy pismo powoda z dnia 10 lipca 2016 roku oraz pismo pozwanej z dnia 9 sierpnia 2016 roku, podniósł dodatkowo, iż strona pozwana nie dochowała wymaganej staranności przy badaniu zdolności kredytowej powoda, co stanowi jej ustawowy obowiązek kredytowy. W konsekwencji okoliczność ta wskazuje, iż pozwana w chwili zawarcia umowy kredytowej nie traktowała tej czynności jako klasycznej umowy kredytowej, ale jako nienazwaną umowę hybrydową o cechach umowy kredytowej oraz nieterminowych operacji finansowych (pismo z dnia 22 sierpnia 2016 roku k. 220 – 220 verte).

W odpowiedzi na pozew z dnia 24 lutego 2016 roku (data własna pisma k. 155) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany po pierwsze wskazał, iż powód nie posiada interesu prawnego w wytoczeniu powództwa, a po drugie, iż brak jest jakichkolwiek podstaw

faktycznych i prawnych do uznania umowy kredytowej zarówno za nieważną, jak i niewiążącą powoda – ani w całości, ani w części. W obszernym uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany odmówił zasadności wszystkim zarzutom zaprezentowanym przez powoda w pozwie z powołaniem się na przepisy prawa i orzecznictwo Sądu Najwyższego, a jako główny dowód w sprawie na potwierdzenie braku podstaw do uwzględnienia powództwa złożył podpisane przez powoda oświadczenie z dnia 22 marca 2008 roku o ryzyku walutowym i ryzyku stopy procentowej, stanowiące integralną część umowy kredytowej z dnia 20 marca 2008 roku (odpowiedź na pozew z załącznikami k. 155 – 210).

Swoje stanowisko strony procesu podtrzymały na rozprawie w dniu 23 sierpnia 2016 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 marca 2008 roku pomiędzy powodem a (...) Bank S.A. w W., którego następcą prawnym jest pozwany, doszło do podpisania umowy kredytu hipotecznego nr (...) indeksowanego do (...) z przeznaczeniem na zakup nieruchomości na rynku pierwotnym. Na podstawie tej umowy powodowi został udzielony kredyt w kwocie 230 000, 00 złotych na okres kredytowania wynoszący 360 miesięcy (§ 2 umowy). Zgodnie z przepisem § 3 ust. 8 podpisanej umowy uruchomienie kredytu następuje w złotych (PLN) przy jednoczesnym przeliczeniu w dniu wypłaty na walutę wskazaną w umowie kredytu (CHF) zgodnie z kursem kupna dewiz obowiązującym w banku w dniu uruchomienia. W ten sposób wyliczona kwota kredytu we frankach szwajcarskich miała stanowić podstawę do obliczenia poszczególnych miesięcznych rat spłaty, które obciążały powoda. W zakresie metody, terminów ustalania kursu wymiany walut oraz warunków aktualizacji harmonogramu spłat umowa kredytu odsyłała strony do regulaminu. Podpisana przez strony umowa kredytowa stanowiła klasyczną umowę o kredyt waloryzowany, to jest indeksowany kursem waluty obcej. Kredyt ten został bowiem udzielony w walucie polskiej, przy czym na dany dzień, to jest dzień uruchomienia kredytu, kwota kapitału kredytu przeliczona została na walutę szwajcarską według bieżącego kursu wymiany walut. W ten sposób ustalona kwota kredytu stanowić miała następnie podstawę do ustalenia wysokości miesięcznych rat kapitałowo – odsetkowych, określanych najpierw w walucie obcej, a następnie przeliczanych na walutę polską przy uwzględnieniu kursu wymiany walut na dzień spłaty, obowiązującego u pozwanego /dowody: umowa kredytu k. 26, regulamin kredytowania hipotecznego (...) Bank S.A. w W. k. 27 – 32, regulamin otwierania i prowadzenia rachunków bankowych dla osób fizycznych w (...) Banku S.A. k. 33 - 36/.

W dniu 22 marca 2008 roku powód T. H. podpisał oświadczenie, z którego wynika, iż przed podpisaniem umowy kredytowej została mu przedstawiona oferta kredytu hipotecznego (...) Bank S.A. w W. w złotych polskich, której ten nie wybrał, decydując się na wybór kredytu indeksowanego kursem waluty obcej, będąc uprzednio poinformowany o ryzykach związanych z zaciągnięciem kredytu hipotecznego indeksowanego kursem waluty obcej, przede wszystkim o ryzyku kursowym, co oznacza, że zarówno rata kredytu, jak i wysokość zadłużenia tytułem zaciągniętego kredytu, przeliczona na złotówki na dany dzień, podlega ciągłym wahaniom, w zależności od aktualnego kursu waluty. Powód został uświadomiony, że wybierając zadłużenie w walucie szwajcarskiej, w początkowym okresie kredytowania będzie korzystał z oprocentowania niższego w porównaniu z kredytem złotowym i będzie spłacał miesięcznie niższą ratę, której wysokość w ciągu kolejnych trzydziestu lat, na który został zaciągnięty kredyt, może ulec znacznemu wzrostowi. W przedstawionym powodowi oświadczeniu banku znalazł się szczegółowy opis zastosowania klauzuli indeksacyjnej i mechanizmu jej działania, przy jednoczesnym wskazaniu zmieniających się prognoz co do przybliżonej wysokości raty kredytowej, wahającej się od kwoty 886, 96 złotych do kwoty 1 546, 78 złotych. Powód został poinformowany, iż uruchomienie kredytu i spłata rat kredytowych następuje według kursu kupna i sprzedaży waluty obcej, do której denominowany jest kredyt, a w związku z tym miesięczne raty jego kredytu są powiększane o tzw. spread czyli różnicę pomiędzy kursem kupna i sprzedaży walut, natomiast spread ten może być zmienny w zależności od warunków rynkowych i polityki banku /dowód: oświadczenie powoda o ryzyku walutowym i ryzyku stopy procentowej z dnia 22 marca 2008 roku k. 191 – 193/.

Udzielając kredytu walutowego bank pozytywnie zweryfikował zdolność kredytową powoda w oparciu o przedstawione oświadczenie o dochodach powoda T. H., a także w oparciu o dokumenty przedstawione przez poręczycieli – Państwa J. i M. H., które określały źródła oraz wysokość ich dochodów. Dochody kredytobiorcy i dochody poręczycieli zostały zestawione z prognozowaną maksymalną ratą kredytu i uznane za wystarczające do jej

poniesienia /dowody: pismo powoda z dnia 10 lipca 2016 roku k. 221, pismo pozwanego z dnia 9 sierpnia 2016 roku k. 222, umowa kredytu k. 26, oświadczenie poręczycieli o ryzyku walutowym i ryzyku stopy procentowej z dnia 22 marca 2008 roku k. 191 – 193/.

W dniu 20 lutego 2009 roku został podpisany przez strony powyższej umowy kredytowej aneks nr (...), na mocy którego zmieniona została treść § 7 ust. 1 pkt a umowy kredytu, określającego przedmiot zabezpieczającej spłatę kredytu hipoteki kaucyjnej /dowód: aneks numer (...) z dnia 20 lutego 2009 roku k. 37/.

W dniu 23 września 2011 roku (...) Bank S.A. podpisał z powodem kolejny drugi aneks do umowy kredytu hipotecznego, na mocy którego została przyznana powodowi możliwość spłaty kredytu w walucie, w której jest on indeksowany, to jest we frankach szwajcarskich /dowód: aneks z dnia 23 września 2011 roku k. 37/.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów, których autentyczności żadna ze stron procesu nie kwestionowała.

Na rozprawie w dniu 23 sierpnia 2016 roku Sąd oddalił wniosek dowodowy pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z raportu Rzecznika Finansowego z czerwca 2016 roku z uwagi na fakt, iż zgodnie z treścią art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu powinny być fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Złożony przez stronę powodową dokument w swej treści nie odnosi się wprost do postanowień umowy kredytu hipotecznego o numerze (...) z dnia 20 marca 2008 roku, której ważność podlega ocenie w niniejszym postępowaniu. Złożony dokument stanowi uogólnioną analizę prawną wybranych postanowień umownych stosowanych przez banki w umowach kredytów indeksowanych do waluty obcej, mającą stanowić merytoryczne wsparcie dla kredytobiorców, którzy zdecydują się dochodzić swoich praw w związku z zawartymi przez nich umowami kredytów walutowych. Zaprezentowane w nim rozważania prawne nie mają mocy wiążącej w niniejszej sprawie, w której Sąd samodzielnie dokonuje ustaleń stanu faktycznego sprawy i jego oceny prawnej /k. 223 – 272/.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w całości nie zasługiwało na uwzględnienie – zarówno w zakresie żądania ustalenia nieważności umowy kredytu z dnia 20 marca 2008 roku, jak również w zakresie żądania ustalenia bezskuteczności umownej klauzuli indeksacyjnej, zawartej w § 3 ust. 8 w/w umowy.

Podstawą dochodzenia przez stronę powodową obu zgłoszonych w pozwie roszczeń jest przepis art. 189 k.p.c., który stanowi, że powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. to obiektywna (czyli rzeczywiście istniejąca), a nie tylko hipotetyczna (czyli w subiektywnym odczuciu strony) potrzeba prawna uzyskania wyroku odpowiedniej treści występująca wówczas, gdy powstała sytuacja rzeczywistego naruszenia albo zagrożenia naruszenia określonej sfery prawnej. Interes prawny występuje zatem wtedy, gdy sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub przewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości, a jednocześnie interes ten nie podlega ochronie w drodze innego środka (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 7 lutego 2014 r., sygn. I ACa 408/13, LEX nr 1437870).

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu Okręgowego po stronie powoda istnieje interes prawny, o którym stanowi art. 189 k.p.c., gdyż po jego stronie zachodzi niepewność co do jego sytuacji prawnej, to jest co do treści łączącego go z pozwanym stosunku prawnego, ze względu na treść przepisów art. 69 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe (Dz. U. 2002.72.665) w ich brzmieniu obowiązującym w dacie podpisania przez strony umowy kredytowej. Wprawdzie w uzasadnieniu postanowienia z dnia 28 lipca 2015 roku Sąd Okręgowy oddalił wniosek powoda o udzielenie zabezpieczenia, uznając między innymi, iż powód nie uprawdopodobnił istnienia interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c., tym niemniej Sąd Okręgowy, po zapoznaniu się ze złożoną do akt

sprawy przez pozwanego odpowiedzią na pozew, doszedł do przekonania, iż rozbieżności interpretacyjne obu stron co do zapisów umowy kredytu są tak duże, że wymagają merytorycznej analizy prawnej, która ostatecznie zakończy spór w tej kwestii między nimi i usunie stan niepewności prawnej po stronie powoda. Co prawda w okolicznościach niniejszej sprawy możliwe było także wytoczenie przez powoda powództwa o zapłatę „nadpłaconych” rat spłacanego kredytu tytułem naprawienia poniesionej szkody, które do tej pory zostały przez powoda uiszczone przy zastosowaniu kwestionowanego przez niego mechanizmu indeksacji kredytu do waluty obcej, zwłaszcza do czasu wejścia w życie w dniu 26 sierpnia 2011 roku ustawy antyspreadowej nowelizującej Prawo bankowe (Dz. U. 2011. 165. 984), ale w ocenie Sądu Okręgowego postępowanie nim wywołane nie odnosiłoby się do przyszłych niewymagalnych jeszcze rat i hipotetycznie mogłoby nadal prowadzić do sporów pomiędzy stronami wobec wątpliwości interpretacyjnych, jakie pojawiły się na tle treści podpisanej przez strony umowy kredytowej w toku jej wykonywania. W tym stanie rzeczy usunięcie niepewności co do ważności i wiążącej strony treści umowy kredytowej z dnia 20 marca 2008 stało się konieczne.

Roszczenia pozwu zostały skonstruowane jako roszczenia ewentualne, co prowadzi do zajmowania się nimi przez Sąd według kolejności ich zgłoszenia, a zatem w sytuacji uwzględnienia pierwszego ze zgłoszonych roszczeń ewentualnych Sąd nie zajmuje się oceną kolejnego, natomiast w sytuacji braku podstaw do uwzględnienia pierwszego ze zgłoszonych roszczeń ewentualnych Sąd zajmuje się drugim.

Z uwagi na fakt, iż wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2016 roku w jego pierwszym punkcie Sąd Okręgowy oddalił powództwo, zaprezentowane poniżej rozważania prawne odnosić się będą kolejno do zgłoszonych przez powoda żądań – w pierwszej kolejności do żądania ustalenia nieważności w całości bądź w części umowy kredytu hipotecznego o numerze (...) z dnia 20 marca 2008 roku, a w drugiej kolejności do żądania ustalenia bezskuteczności umownej klauzuli indeksacyjnej, zawartej w § 3 ust. 8 wyżej wymienionej umowy kredytowej, stanowiącej zdaniem powoda klauzulę niedozwoloną, co z kolei miałyby skutkować ustaleniem przez Sąd, iż pomiędzy powodem oraz pozwanym istnieje stosunek kredytowy nieindeksowany do waluty obcej, to jest franka szwajcarskiego (CHF), wynikający z umowy kredytu hipotecznego o numerze (...) z dnia 20 marca 2008 roku, w konsekwencji czego powód jest zobowiązany do zwrotu kredytu w wysokości nominalnej 230 000, 00 złotych na zasadach określonych w umowie kredytowej o numerze (...) z dnia 20 marca 2008 roku, a odsetki od kredytu powinny być liczone od nominalnej kwoty kredytu, to jest od kwoty 230 000, 00 złotych, w wysokości określonej w § 5 umowy kredytowej.

Odnosząc się do podniesionego zarzutu nieważności umowy kredytu hipotecznego o numerze (...) z dnia 20 marca 2008 roku Sąd Okręgowy wskazuje, iż nie podziela stanowiska powoda, zaprezentowanego przez niego w tym zakresie w uzasadnieniu złożonego pozwu. Zgodnie z treścią przepisów art. 58 § 1, § 2 i § 3 k.c. nieważna jest czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, jak również czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Nieważnością w takich przypadkach może być dotknięta całość czynności prawnej, jak również tylko jej część. Jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana. Powód, podnosząc zarzut nieważności podpisanej przez strony umowy kredytu, podniósł, iż jej treść pozostaje w sprzeczności z ustawą, gdyż przewiduje ona w swej treści mechanizm indeksacji kwoty udzielonego kredytu do waluty obcej, co z kolei nie jest do pogodzenia z wzorem normatywnym nazwanej umowy kredytu, określonym przepisami art. 69 Prawa bankowego, w szczególności przepisem jego ust. 1. Z takim stanowiskiem w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób się zgodzić. Zgodnie z treścią przepisów art. 69 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe (Dz. U. 2002.72.665), w ich brzmieniu obowiązującym w dacie podpisania przez strony umowy kredytowej, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (ust. 1). Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności:

1) strony umowy,

- 2)kwotę i walutę kredytu,
- 3)cel, na który kredyt został udzielony,
- 4)zasady i termin spłaty kredytu,
- 5)wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany,
- 6)spół sposób zabezpieczenia spłaty kredytu,
- 7)zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu,
- 8)terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych,
- 9)wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje,
- 10) warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy (ust.2).

Podpisana przez strony umowa kredytu hipotecznego o numerze (...) z dnia 20 marca 2008 roku spełnia przywołane powyżej ustawowe wymogi, w szczególności spełnia wymogi z art. 69 ust. 2 pkt 2 i 4 Prawa bankowego w brzmieniu powyżej przywołanym. Jej strony określiły w niej kwotę kredytu w wysokości 230 000, 00 złotych, walutę kredytu, jego przeznaczenie, okres kredytowania, terminy i zasady jego zwrotu przez powoda przy zastosowaniu klauzuli indeksacyjnej, a także oprocentowanie kredytu i opłaty oraz prowizje związane z jego udzieleniem. Wprowadzone do niej postanowienie § 3 ust. 8, zgodnie z którym uruchomienie kredytu następuje w złotych (PLN) przy jednoczesnym przeliczeniu w dniu wypłaty na walutę szwajcarską (CHF) zgodnie z kursem kupna dewiz obowiązującym w banku w dniu uruchomienia, nie jest wyłączone z punktu widzenia treści przywołanych powyżej przepisów i nie sprzeciwia się ustawowej definicji umowy kredytu, która powinna między innymi określać kwotę i walutę kredytu, zasady jego zwrotu i jego oprocentowanie. Jak słusznie podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 kwietnia 2015 roku, wydanym w sprawie V CSK 445/14 (Lex nr 1751291), na który powołała się słusznie strona pozwana w odpowiedzi na pozew, „dopuszczalne jest ułożenie stosunku prawnego w taki sposób, że strony ustalą w umowie inną walutę zobowiązania i inną walutę wykonania zobowiązania. Strony mogą zatem ustalić jako walutę zobowiązania (wierzytelności) walutę obcą, a jako walutę wykonania tego zobowiązania (spłaty wierzytelności) walutę polską. Także z art. 69 ust. 2 i 4 Prawa bankowego wynika, że określona w umowie kredytu bankowego waluta kredytu oraz określona w tej umowie waluta spłaty kredytu nie muszą być tożsame”.

Przywołana powyżej wykładnia Sądu Najwyższego została zaprezentowana na tle stanu faktycznego sprawy, który obejmował zawarcie umowy kredytu walutowego w 2007 roku, a zatem przed wejściem w życie ustawy nowelizującej Prawo bankowe z dnia 29 lipca 2011 roku (Dz. U. 2011.165.984), a więc dotyczył treści art. 69 ust. 2 pkt 2 i 4 Prawa bankowego w jego brzmieniu sprzed w/w nowelizacji, który Sąd Okręgowy brał pod uwagę rozstrzygając niniejszą sprawę, w której umowa kredytu była zawarta w zbliżonym okresie, bo w dniu 20 marca 2008 roku.

W konsekwencji w kontekście cytowanej powyżej treści art. 69 ust. 1 i 2 Prawa bankowego oraz jego wykładni przez Sąd Najwyższy podzielić należało stanowisko strony pozwanej, iż wykorzystanie indeksacji co do zasady nie narusza natury kredytu i przepisów Prawa bankowego, a kredyty indeksowane do waluty obcej funkcjonowały i funkcjonują w powszechnym obrocie. Umowy takie są zawierane obecnie, to jest po nowelizacji Prawa bankowego z dnia 29 lipca 2011 roku, która weszła w życie w dniu 26 sierpnia 2011 roku (Dz. U. 2011.165.984), na mocy której do jego art. 69 dodano w ust. 2 pkt 4a oraz ust. 3, jak również były stosowane jako prawnie dopuszczalne także przed tą nowelizacją, kiedy strony niniejszego sporu podpisały umowę kredytową.

W kontekście powyższego wskazać należy, iż zastosowanie w umowie kredytowej mechanizmu indeksacji kredytu do waluty obcej, wbrew twierdzeniom powoda, nie prowadzi do wniosku, że kredytobiorca przestaje być zobowiązanym do zwrotu udzielonego mu i wykorzystanego przez niego kredytu, ale także do spełnienia dodatkowego świadczenia w postaci ukrytych opłat przeliczeniowych, wynikających z różnic w kursie sprzedaży i kupna dewiz. W ocenie

Sądu Okręgowego kredytobiorca w dalszym ciągu jest zobowiązany do tego samego świadczenia, to jest do zwrotu udzielonego mu i wykorzystanego kredytu, tyle że według wartości ustalonej w klauzuli indeksacyjnej, dopuszczalnej z punktu widzenia art. 69 Prawa bankowego. Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 maja 2012 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II CSK 429/11 (Lex nr 1243007), „biorący kredyt, zwłaszcza długoterminowy z przeliczeniem zobowiązań okresowych (rat spłacanego kredytu) według umówionej waluty (klauzula walutowa) ponosi ryzyko polegające albo na płaceniu mniejszych rat w walucie kredytu, albo większych, niż to wynika z obliczenia w tej walucie, gdyż na wysokość każdej raty miesięcznej wpływa wartość kursowa waluty kredytu w stosunku do waloryzacji tego kredytu”. Przywołane stanowisko zostało zaprezentowane na tle stanu faktycznego, który obejmował zawarcie w 2008 roku umowy kredytu bankowego hipotecznego, udzielonego na okres trzydziestu lat, w której kwota kredytu została wyrażona także we frankach szwajcarskich jako walucie waloryzacji kredytu, a więc na tle stanu faktycznego zbliżonego do stanu faktycznego niniejszej sprawy. Przywołana w nim interpretacja potwierdza słuszność stanowiska, iż w umowę kredytu bankowego co do zasady wpisana jest niepewność co do wielkości ostatecznych kosztów udzielonego kredytu, które wiążą się z jego udzieleniem i które ostatecznie obciążają kredytobiorcę. Nawet w przypadku kredytów złotych, nieindeksowanych do waluty obcej, mamy do czynienia z taką niepewnością, zwłaszcza w przypadku zastosowania zmiennego oprocentowania kredytu, zależnego od szeregu czynników, na które kredytobiorca także nie ma wpływu. W konsekwencji w przypadku wzrostu oprocentowania w okresie kredytowania, tak samo jak w przypadku wzrostu kursu waluty szwajcarskiej, wartość świadczenia na rzecz banku będzie mogła ulegać podwyższeniu, ale nadal będzie to jedno i to samo zobowiązanie z tytułu umowy kredytu, bez cech innych stosunków zobowiązaniowych. Brak ekwiwalentności świadczeń pomiędzy kwotą faktycznie udzielonego i wypłaconego kredytu a ostateczną wartością zwracanego świadczenia przez kredytobiorcę, uwzględniającego zarówno kwotę nominalną kredytu, jak również odsetki i koszty jego udzielenia, jest wpisana w istotę kredytu. Biorąc pod uwagę, iż jedną stroną umowy jest bank, który jako spółka prawa handlowego prowadzi nastawioną na zysk działalność gospodarczą, nie będzie on udzielał kredytów za darmo, bo tylko wówczas nie dochodziłoby do rozbieżności pomiędzy udzielonym kredytem, a zobowiązaniem do zwrotu wykorzystanego kredytu. W konsekwencji przyjąć należy, iż już z ustawowego założenia od samego początku podpisania umowy kredytowej jej strony nie stoją na równej pozycji, gdyż kredytobiorca, niedysponujący własnymi środkami pieniężnymi na zakup na przykład nieruchomości, musi skorzystać z finansowego wsparcia ze strony banku, który z udzielania kredytów czerpie zyski. Brak równowagi stron umowy kredytu w tym zakresie nie jest jednakże równoznaczny z nieważnością umowy kredytu, ponieważ wykorzystanie mechanizmu indeksacji, tak jak oprocentowanie kredytu, nie narusza natury kredytu, gdyż zapewnia kredytodawcy zarobek w zamian za udzielenie kredytu.

Niezależnie od powyższego podkreślić należy, iż Sąd Okręgowy nie dopatrył się także sprzeczności postanowień umowy kredytu z dnia 20 marca 2008 roku, zwłaszcza postanowienia § 3 ust. 8, z zasadami współżycia społecznego, których naruszenia powód upatruje w naruszeniu zasady uczciwości i rzetelności uczestników obrotu prawnego, przejawiającym się w tym, że indeksacja jest dokonywana jednostronnie przez bank w oparciu o kurs waluty u niego obowiązujący. W ocenie Sądu Okręgowego taka sytuacja nie wystąpiła w niniejszej sprawie, gdyż strony umowy kredytowej z dnia 20 marca 2008 roku świadomie i dobrowolnie zgodziły się na wprowadzenie do niej klauzuli indeksacyjnej. Jak wynika ze złożonego do akt sprawy oświadczenia powoda z dnia 22 marca 2008 roku bank przed podpisaniem ostatecznej umowy kredytowej przedstawił powodowi obok oferty kredytu walutowego także ofertę kredytu w złotych polskich, której ten jednak nie wybrał. Powód z pełną świadomością zdecydował się na wybór kredytu indeksowanego kursem waluty obcej, gdyż uprzednio został poinformowany o ryzykach związanych z zaciągnięciem kredytu hipotecznego indeksowanego kursem waluty obcej, przede wszystkim o ryzyku kursowym. Miał więc zatem pełną wiedzę, że zarówno rata kredytu, jak i wysokość zadłużenia tytułem zaciągniętego kredytu, przeliczona na złotówki na dany dzień, podlega ciągłym wahaniom, w zależności od aktualnego kursu waluty. Powód został uświadomiony, że wybierając zadłużenie w walucie szwajcarskiej, w początkowym okresie kredytowania będzie korzystał z oprocentowania niższego w porównaniu z kredytem złotowym i będzie spłacał miesięcznie niższą ratę, której wysokość w ciągu kolejnych trzydziestu lat, na który został zaciągnięty kredyt, może ulec znacznemu wzrostowi. W przedstawionym powodowi oświadczeniu banku znalazł się szczegółowy opis zastosowania klauzuli indeksacyjnej i mechanizmu jej działania, przy jednoczesnym wskazaniu zmieniających się prognoz co do przybliżonej wysokości raty kredytowej, wahającej się od kwoty 886, 96 złotych do kwoty 1 546, 78 złotych. Powód został poinformowany,

iż uruchomienie kredytu i spłata rat kredytowych następuje według kursu kupna i sprzedaży waluty obcej, do której denominowany jest kredyt, a w związku z tym miesięczne raty jego kredytu są powiększane o tzw. spread czyli różnicę pomiędzy kursem kupna i sprzedaży walut, natomiast spread ten może być zmienny w zależności od warunków rynkowych i polityki banku.

Powyżej zaprezentowane rozważania nie pozwalają uznać umowy kredytu z dnia 20 marca 2008 roku za nieważną w rozumieniu przepisów art. 58 k.c. ani w całości ani w części, jak również nie pozwalają przyjąć, iż zastosowanie klauzuli indeksacyjnej doprowadziło do naruszenia przez strony zasady swobody umów, wyrażonej w art. 353¹ k.c., w myśl której kształtowana przez strony umowy jej treść lub cel nie może sprzeciwiać się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Sformułowany przez powoda zarzut naruszenia przez strony procesu art. 353¹ k.c. pozostawał w ścisłym związku z podniesionym zarzutem nieważności postępowania z mocy art. 58 k.c., a w konsekwencji podlegał analogicznemu uzasadnieniu, gdyż dopuszczalne granice swobody umów wyznacza natura stosunku zobowiązaniowego, ustawa i zasady współżycia społecznego, a o tych okolicznościach była mowa powyżej i zbytecznym staje się powielanie powyższych uwag przy rozpatrywaniu zarzutu naruszenia 353¹ k.c. Z tych samych powodów za bezpodstawny uznać należy zarzut naruszenia art. 358¹ § 2 k.c.

Na ocenę ważności podpisanej przez strony umowy kredytowej nie miał także wpływu podniesiony przez pełnomocnika powoda w jego piśmie z dnia 22 sierpnia 2016 roku oraz na rozprawie w dniu 23 sierpnia 2016 roku zarzut niedochowania przez pozwanego należytej staranności przy sprawdzaniu zdolności kredytowej powoda, co stanowiło ustawowy obowiązek banku i sprawiło, że bank w chwili zawierania umowy kredytu nie traktował tej czynności za umowę kredytową, ale nienazwaną umowę hybrydową o cechach umowy kredytowej i terminowych operacji finansowych. W ocenie Sądu Okręgowego, jak wynika z pisma pozwanego z dnia 9 sierpnia 2016 roku (k. 222), przy ocenie zdolności kredytowej powoda bank dopełnił swojego obowiązku w sposób należyty, gdyż po pierwsze miał na uwadze oświadczenie o dochodach powoda, które oceniał przy uwzględnieniu maksymalnej prognozowanej raty kredytu, po drugie dysponował dokumentami dotyczącymi źródeł i wysokości dochodów uzyskiwanych przez poręczycieli – M. i J. H., a po trzecie nie miał powodów, aby kwestionować w tej części wnioski kredytowe powoda, gdyż to on jako osoba ubiegająca się o udzielenie mu kredytu był zobowiązany do należytej weryfikacji swojej zdolności kredytowej przy uwzględnieniu nie tylko jego dochodów osiąganych w chwili ubiegania się o kredyt, ale także prognozowanych dochodów w późniejszym okresie ze względu na posiadane wykształcenie i własny plan rozwoju zawodowego. Taki obowiązek powoda wynika wprost z treści art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe (Dz. U. 2002.72.665) w jego brzmieniu obowiązującym w dacie podpisania przez strony umowy kredytowej, który wyraźnie stanowi, iż to kredytobiorca jest obowiązany przedłożyć dokumenty i informacje niezbędne do dokonania oceny jego zdolności do spłaty zaciągniętego kredytu wraz z odsetkami w terminach określonych umową. W przypadku natomiast braku wystarczającej zdolności kredytowej osoby fizycznej wnioskującej o udzielenie kredytu bank może mimo wszystko udzielić kredytu, o ile ustanowione zostanie szczególne zabezpieczenie spłaty kredytu. W niniejszej sprawie w ocenie Sądu Okręgowego bank prawidłowo ocenił faktyczną możliwość spłaty kredytu, dysponując wiedzą na temat sytuacji majątkowej i zarobkowej zarówno samego powoda, jak również dwóch osób poręczających za spłatę kredytu.

Odnosząc się do zgłoszonego przez powoda żądania ustalenia przez Sąd, iż pomiędzy powodem oraz pozwanym istnieje stosunek kredytowy nieindeksowany do waluty obcej, to jest franka szwajcarskiego (CHF), wynikający z umowy kredytu hipotecznego o numerze (...) z dnia 20 marca 2008 roku, co do którego odsetki powinny być liczone od nominalnej kwoty kredytu, to jest od kwoty 230 000, 00 złotych, w wysokości określonej w § 5 umowy kredytowej, podnieść należy, iż także to żądanie nie podlegało uwzględnieniu.

W ocenie Sądu Okręgowego postanowienie § 3 ust. 8 umowy kredytowej z dnia 20 marca 2008 roku nie stanowi niedozwolonego postanowienia umownego w rozumieniu art. 385¹ k.c., a w konsekwencji jest wiążące dla jej stron. Zgodnie z art. 385¹ § 1 postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy

(niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień sformułowanych w sposób jednoznaczny. Z kolei zgodnie z § 3 tego przepisu niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Natomiast w myśl § 4 ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy przyjął, iż powód T. H. miał wpływ zarówno na rodzaj podpisanej umowy kredytowej, jak również na samą jej treść, co strona pozwana wykazała poprzez załączenie do odpowiedzi na pozew podpisanego przez powoda jego oświadczenia z dnia 22 marca 2008 roku. Jak wynika wprost z treści § 13 pkt e umowy kredytowej z dnia 20 marca 2008 roku oświadczenie to jako załącznik do niej stanowiło integralną część podpisanej umowy kredytu. W konsekwencji niezrozumiałym dla Sądu Okręgowego było jego niezłożenie przez powoda do akt sprawy wraz ze złożonym pozwem, zwłaszcza że jedynie kompletna dokumentacja bankowa mogła pozwolić na prawidłową jej analizę pod kątem zgodności z prawem, czego w niniejszym procesie żądał powód.

Z załączonego do odpowiedzi na pozew oświadczenia powoda z dnia 22 marca 2008 roku, do którego Sąd Okręgowy odnosił się już powyżej przedstawiając pisemne motywy rozstrzygnięcia w zakresie żądania nieważności umowy, wynika jednoznacznie, iż bank przed podpisaniem ostatecznej umowy kredytowej z powodem przedstawił mu obok oferty kredytu walutowego także ofertę kredytu w złotych polskich. Ponadto bank poinformował go w sposób szczegółowy o ryzykach związanych z zaciągnięciem kredytu hipotecznego indeksowanego kursem waluty obcej, przede wszystkim o ryzyku kursowym. Powód, mając prawo wyboru pomiędzy oferowanymi mu kredytami, a także dysponując pełną wiedzą na temat zalet i wad każdego z oferowanych rozwiązań kredytowych, miał rzeczywisty wpływ na treść kreowanego stosunku zobowiązanego. To ostatecznie na skutek jego świadomej decyzji doszło do podpisania umowy kredytu hipotecznego nr (...) indeksowanego do CHF, która w danym momencie, to jest w początkowym okresie kredytowania, wiązała się dla niego z korzyścią finansową w postaci niższej miesięcznej raty spłaty w porównaniu z kredytem złotówkowym. W tych okolicznościach nie sposób przyjąć, iż bank jednostronnie narzucił powodowi treść przedstawionej umowy kredytowej, zwłaszcza w zakresie postanowienia § 3 ust. 8 przewidującego klauzulę indeksacyjną. Dokładna lektura całej umowy oraz treści jej załączników pozwoliła powodowi uzyskać pełną wiedzę co do mechanizmu działania klauzuli indeksacyjnej, zwłaszcza że ewentualne niezrozumiałe dla niego jej postanowienia mógł mu dodatkowo wyjaśnić doradca kredytowo – ubezpieczeniowy, który był obecny przy podpisywaniu umowy, co potwierdzają jego podpisy pod umową kredytu. Tym samym przyjąć należy, iż powód miał możliwość świadomego rozważenia wszystkich konsekwencji prawnych podpisanej umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej i w przypadku stwierdzonej dużej niepewności co do wielkości wahań kursu franka szwajcarskiego w długim trzydziestoletnim okresie kredytowania mógł nie podpisać umowy kredytu walutowego, lecz zdecydować się na wybór oferty bezpieczniejszego dla niego kredytu złotówkowego. Nawet jeżeli świadomość ujemnych konsekwencji prawnych kredytu walutowego dotarła do powoda tuż po podpisaniu w dniu 20 marca 2008 roku umowy kredytowej, ale jeszcze przed podpisaniem oświadczenia o ryzyku walutowym i ryzyku stopy procentowej, to mógł on po jego przeczytaniu nie złożyć swojego podpisu pod nim w dniu 22 marca 2008 roku, w konsekwencji czego zgodnie z § 3 ust. 7 pkt h umowy kredytowej mógł skutecznie wstrzymać uruchomienie kredytu indeksowanego do obcej waluty.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż bank zarówno na etapie podpisywania umowy kredytowej z powodem dołożył należytej staranności, aby jego prawa i obowiązki jako konsumenta były respektowane, jak również w późniejszym okresie jej obowiązywania miał je na uwadze, o czym świadczy dostosowanie jej treści do zmieniających się przepisów art. 69 Prawa bankowego. Kiedy po nowelizacji Prawa bankowego z dnia 29 lipca 2011 roku, która weszła w życie w dniu 26 sierpnia 2011 roku (Dz. U. 2011.165.984), do treści art. 69 dodano w ust. 2 pkt 4a oraz ust. 3, został podpisany przez strony w dniu 23 września 2011 roku aneks do umowy kredytu, na mocy którego powód miał zapewnioną możliwość spłaty udzielonego mu kredytu według swojego wyboru bądź w złotych, bądź w walucie szwajcarskiej. Taka postawa banku w ocenie Sądu Okręgowego dowodzi jego uczciwości w zakresie poszanowania interesu prawnego obu stron umowy kredytowej, w tym kredytobiorcy, któremu umożliwiono zgodnie z prawem kształtowanie swojej sytuacji prawnej.

Wobec powyższego uznać należy, iż wprowadzona do umowy kredytowej z dnia 20 marca 2008 roku klauzula indeksacyjna, przewidziana w jej § 3 ust. 8, nie stanowi klauzuli abuzywnej, gdyż została uzgodniona indywidualnie z powodem. Nadto nawet gdyby przyjąć, że klauzula zawarta w § 3 ust. 8 umowy nie została uzgodniona indywidualnie mogła by ona stanowić niedozwolone postanowienie umowne tylko w takim zakresie w jakim odnosi się ona do kształtowania kursu waluty po której następuje przeliczenie na podstawie kursów walut obowiązujących w Banku, nie było by zaś uzasadnienia do przyjmowania za abuzywną całego §3 ust. 8 umowy. Należy też wspomnieć, że stosownie do §11 regulaminu uruchomienie kredytu następuje nie później niż w ciągu 5 dni od spełnienia warunków umowy przez kredytobiorcę. W chwili złożenia wniosku o wypłatę sumy kredytu kurs po którym następuje przeliczenie jest kredytobiorcy znany, a jego zmiany w ciągu kilku dni do uruchomienia kredytu zazwyczaj nie są duże. Świadomie więc podejmuje akceptację kursu po jakim nastąpi przeliczenie.

W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności obu żądań pozwu, Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2016 roku w punkcie pierwszym na mocy art. 189 k.p.c. oddalił powództwo.

W punkcie drugim wydanego wyroku Sąd Okręgowy zasądził od powoda T. H. na rzecz pozwanego (...) Bank S.A. w W. kwotę 7 217 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd Okręgowy oparł na treści art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie Sąd oddalił wytoczone powództwo, dlatego to powód jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę. W związku z tym powód jest zobowiązany zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem wniosek taki został zgłoszony przez pozwanego w odpowiedzi na pozew. W skład kosztów należnych stronie pozwanej wchodzi jedynie – koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych w kwocie 7 200 złotych oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych (potwierdzenie przelewu opłaty skarbowej k. 176).

Zgodnie z treścią § 23 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015. 1804) wchodzi ono w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku, natomiast w myśl jego przepisu § 21 do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie nowego Rozporządzenia z dnia 22 października 2015 roku stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Biorąc pod uwagę, iż pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 21 kwietnia 2015 roku (data stempla pocztowego), dla ustalenia należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, zastosowanie mają przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 oraz z 2015 poz. 617 i 1078). Zgodnie z jego § 6 pkt 7 stawka minimalna wynosi przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 200 000 złotych wynosi 7 200 złotych. W niniejszej sprawie wartość przedmiotu sporu wynosiła 230 000 złotych, w konsekwencji tę stawkę należało uwzględnić określając podlegające zwrotowi niezbędne koszty procesu w niniejszej sprawie, na które zgodnie z treścią art. 98 § 2 k.p.c. składają się także koszty wynagrodzenia pełnomocnika. W ocenie Sądu orzeczona minimalna stawka wynagrodzenia radcy prawnego w wysokości 7 200 złotych odpowiada niezbędnemu nakładowi pracy pełnomocnika oraz czynnościom podjętym przez niego (art. 109 § 2 k.p.c).

Z. (...).